

Posebna perlóga k 2. listu Novic.

Žalostin glas

v spomin rajnciga visokočastitljiviga gospoda

Jakopa Dolenca,

Staro-Loškiga tehanta. *)

Ozri, Gospod! se z visokósti,
Poglej tèmačno zemlje lice,
Preméri Ti po svoj' modrósti
Širíno zmóte in krivice,
Ki zemlje sinam jo storila
Je smert železna, smert nemila! —

Tud ti tedaj, o mož preslavni!
Ti zvezda ob duhovstva krogu,
Plačáti dolg očetov davni
Si zgódaj — ah prezgódaj mógel;
Ostale mnoge, mnoge ovčice
So brez pastirja — sirotice!

Zdaj jókaj množ'ca, al ne jókaj —
Ne bodeš ga zbudila 'z gróba;
Priatelj jókaj, al ne jókaj —
Košice grud'la bo truhnóba,
Brat, sestra, mat' — ne bo ga imela:
V naročje zemlja ga je vzela!

Ste, žnablji! svéto in goreče
Boga, Marije slavo peli;
Ste usta! krog in krog sloveče
Glasile sveti evangeli:
Zakáj, zakáj ste se obledile?
Zakáj besede umolknile? —

Sercé blo polno sožaljenja,
Je rado vsim celilo rane,
Hladilo réve in terpljenja,
Bod' komur bile so zavdane,
Za vse točilo je mazilo, —
Zakáj — zakáj bo v grobu gnilo!

Povejte vi, dušice bolne!
Ki k njemu zvésto ste hodile,
Bolezni réšit se duhovne:
Kak ste v tolažbi se topile

*) Z veliko častjo so pokopali mnogo spoštovaniga gosp. tehanta, in o pokopovanji pri sv. maši so peli rajncimu v spomin milo pesem, ki so jo častiljivi gosp. B.... zložili. Dva reda te pesmi tukaj svojim bravcam podamo, ktera poterdi, koliko zgubo farmani po rajncim tehantu obžaljujejo:

Oh žalujte, oh žalujte
Vi prelubi farmani,
In v jokánj' k Bogú zdihujte
Zapušeni bosčiki!
Smert vam je očeta vzela, —
Kaj boš čeda zdaj počela
Brez pastirja dobriga?

Bog jih pred sedmimi leti
Pošlje u veselje vam,
Kak so bli za nas uneti —
Spómni se vsak farman sam;
Vsi smo že takrat spoznali,
De so mili Škof nam zbrali
Fajmoštra nar boljšiga,

Prejemši lék Resnice žive.
Iz njega roke ljubeznive?

Oči perjazne in perljudne!
O, vé v ljubezni in dobroti
Nikóli niste bile trudne;
Vsakter'mu glédale naproti,
Ste milovale, pomagale:
Zakáj — zakáj ste nam zaspale?

O moraš, moraš, zemlja mati! —
Sej vidiš slednji de žaluje —
Ga zopet svojcam, cerkvi dati,
Brez njega čeda omaguje;
Ti nisi vredna, de se déne
Posoda v tebe toljke céne!

„Solzé so vaše brez razlóga,
Čimú po njim obilno jóka?
Sej vero imáte v živ'ga Bóga:
Uzela ga je vikši róka
Rešíte ga 'z solzá doline,
De sužni dan za njega mine.“

„Teló truhljivo sperstenélo
Bo v senčnimu naročji meni,
Al lepši 'z njega percvetélo
V podobi kdej bo presvetljeni:
Zdáj lépi duši neprilično —
Potém bo nji enakolično.“

„Duh dvignil se je nad oblake, —
Se osladvát z nebeškim kruham,
Šel veselít se v svitle zrake
Z Očeta, Sinam, svetim Duham,
Ter z rajsko družbo slavo peti,
Ki jo začél je že na sveti.“

„Vi torej, žalostni drugovi!
Vi svojci, in ovčice zveste!
In vsi duhovni mu sinovi!
Ki sreče mu zavidni néste:
Očí si solzne obrišíte,
In rajski slad mu pervošíte!“

„Peršel bo dan strahú in slave,
Močno trobenta bo zapéla,
Sodnik bo stopil znad višave:
Takrat ga množica bo céla
Med zvojlenci na desni plati
Pri Jagnjetu vidila stati.“

— n.

Žalostno oznanilo.

Na svetih treh kraljev dan je umerl v Tersti moj ljubi brat Franc Bleiweis, duhoven Teržaške škofije, na mertudi v 36. leti svoje starosti. Žalostniga serca oznanim to vsim njegovim prijatlam in znancam, kterih je v treh škofijah veliko imel. Naj bo njih spominu izročén! Bratu se ne spodobi, od brata veliko govoriti, tega pa vunder se ne morem zderžati, povedati de tako dobrih serc, kakor je serce rajnciga bilo, ni ravno veliko na svetu. Naj v miru počiva!

Dr. Bleiweis.